

פרק ויגש

ומכתב האדרוי זיל ה' באותיות יהודיה¹, ובאמת כתיב שם אדר' וביהדותה השם ידו'ה. אך כי ה' ושמו אחד ובבחינת השראת השכינה תוקן האדם הוא באוטיות אדר' שהוא על שם האדנות שהכח והמלך שללה שלו. כמו שבכתוב (טהילים קפה, יט) מלכונך מלכotta כל עולמים שהפירות שבל התגנויות וחיות האדם שעשו ברצונו. גם בזה על ידי מלכotta שם רק שהאדם צריך לברר זה ומתרגלנה כנ"ל ובמדרש² ערבת לרעך בר' רשי פירש³ לה' יתברך שנקרא ריע ע"ש. והאדם עושה עניין עולם הזה ומתרחק והעצה לדעת שום בעולט הזה יש חיותו יתברך ולהתבטל להשרות ועל ידי זה יכול להנצל בnl. וזה שכחוב⁴ קבל אדנותו בר'. והוא שכחוב במדרש⁵ אחד באחד יגשו בר' רוא דה' אחד ושמו אחד. וזה בגונא בר' רוא דה' אחד ושמו אחד. וזה חורש בקוצררי⁶ כי יהודיה הוא למצוא הארה גם בתוקן החסתה על ידי אמונה (זהו חורש שהוא ימי המשחה ועובדת הרבה). ווישך נזיר אויריו⁷ שמו פרש לה' יתברך לעמלה מהטיבע והוא בקוצר שא הוא גמר ועלית כל דבר לשורשו בnl). וזה שכחוב ויגש שנמשך על ידי אמונה לבחינת יוסף בnl. וזה גם כן שהבעיה ה' יתברך (כראשית מה ז) אנכי ארד עמק מצרים בר' עליך בר' ווישך ישית ידו במדרש⁸ על מנת שישך ישית בר', פירוש מתעבורין בר'. וזה שכחוב (שם) כי אדרוני

¹ רגליו וקבל מלכותו ואדנותה, יוגש אליו יתודה" (בריך צג, א: ע"ע וגחמא ויגש, ב).

² "בני את עברת לרעך תקעת לזר כפוך, נוקשת באמורי פיך נלבת באמורי פיך, עשה ואת אפוא בני ההנצל כי באת בכף רעך לך החרטס רוחב רעריך" (משל ז א-ג).

³ אחר שנעשה ערב להקב"ה שהוא רעך בדרכו זה רודי זה רעוי וקיבלה עליך בסיני ובערות מואב באלה ובשבועה לשמרו מצחורי (רשי משל ז. א רדה' בגין אם ערבית)

⁴ בריך צג, כי תפחים הקרים והישן וינש.

⁵ וזה חיך, קללה ע"א-ע"ב.

⁶ יזח אליו יהודיה כי אדרוני שם ריב צורפי יהודיה (לקוטי תורה וינש דיה יינש אליו יהודיה).

⁷ "זהם ימים באט נאט הדגש חורש ומי' חורש' זה יהודה, בקוצר' הד' יוסף" (בריך צג, ה).

⁸ בראשית מט, כת' דברים לא, ט.

⁹ בריך צה, ג.

ב"ה [תכל"א]

ויגש אליו יהודיה (בראשית מה, זח). מלשון הودאה והוא כל איש ישראל. שמעתי מאא"ז מוז' זצלה"ה שנקראו יהודים על שם שמודין לה' יתברך על כל דבר קטן וגדול שידוען שהכל ממוני יתברך בו. ועל ידי זה יוכלו ליגש. זה עזה בכל העצה להתבטל לרצון ה' יתברך על ידי שember adam עצלו שלם בזוק החוסטר יש חיים מרץין ה' יתברך. וזה ויגש אליו יה' יתברך. וגם כי זה נקרא הגשה ליוסף כי יוסף הוא הנקרה פנימיות שיש מה' יתברך כמו שכחובי במקום אחר. ובאמת היה אז צר מאור ליהודה כמו שכחובי מה נאמר בו. והיה עצחו על ידי הגשה זו לפנימיות הדבר. כי לא הוסיף בבקשתה זו רק שחזור כל הדברים לעצמו להיות מושרין עצלו ולקבל רצון ה' יתברך בשמה. ועל ידי שemberin שהוא מה' יתברך נתגלה הפנימיות. וכחיב¹ ולא יכול יוסף שהוא הפנימיות. ומילא הוציאו כל איש בו. שההסתירות והחיצוניתיהם מסתירין הפנימיות נתבטלו. כמו שכחוב בשbeta' ומתייחדין ברוז דחא על ידי הביטול לה' יתברך ועל ידי זה מה תעבורין בר'. וזה שכחוב (שם) כי אדרוני

¹ מקץ תכל"א דיה' זמה.

² "וזיאמר יהודה מה נאמר לאדרוני מה נדבר ומה נטעוק האלהים מצא את עין עברך הנה עבדים לאדרוני גם אנחנו נטעוק נטעא האגביע בודרי (בראשית מה, טה).

³ זילא יכול יוסף להתפקיד לכל הנענים עליך ויקרא הויעאו כל איש מעלי ולא עמד איש אחר בהתוויע יוסף אל אחורי (בראשית מה, א).

⁴ זהר חביב, קללה ע"א-ע"ב.

⁵ יזח אליו יהודיה כי אדרוני שם ריב צורפי יהודיה (לקוטי תורה וינש דיה יינש אליו יהודיה).

⁶ ז"א' בגין אם שרבת לרעך', וה יהודה, בגין ערבען' התקעת לזר כפוך', פירוי תבשושת, נוקשת באמורי פיך, אם לא היבאותו אילך', עשה זאת בני הונצל, לך והרבך בעפר

אמת

ענני עולם זה לא י הפרד כל. אבל יעקב הוא מעלה מהטען ולך נתקבך בה' יתברך ולא יכול לנשקו בnal. והמשכיל יבון:

זכור את יום השבת לקדשו (שםות ב', ח). בוגרא¹⁴ מנה יפה מזמין לשבת. פירוש בכל דבר יש להניח מנה יפה להיות נפרש פנימיות הדבר לה' יתברך. וזה פירוש שבת שורש נקודה חזיות שיש בכל דבר מה' יתברך וזה נקרא שבת. וזה ענין יוסף הצדיק שומר הברית שהוא הפנימיות כמו שכתבי לעיל:

וַיָּפֹג לְבוֹ בָּרוֹ וַיַּרְא הָעֲגָלוֹת בָּרוֹ שֶׁלֶח יוֹסֵף בָּרוֹ (בראשית מה. כ-כ). כי היה קשה לו ליריד למצרים. ובאמת זה היה טעם ירידתו יוסף מקרום שיטוף הוא בחינת המקשר עניין עולם זהה בכח הפנימיות שיש שם מה' יתברך ושיהבטלו כל החזונות והקליפות להפנימיות בnal. וזה פירוש העגלוות שהיה נסבב הכל להשורש שהוא אחר. וקצת בעין זה כתוב בספר קדושת לו על שם העגלוות ע"ש.¹⁵ וזהו שבתוב (שם) כי לא האמין להם שדיבוקה יעקב בהשפטים רק על ידי יוסף הצדיק ובאמת כתיב (שם מ') והואו בני ישראל ברי' יעקב אביהם שהוו מרכיבה אלו. רק באמצעות יוסף נמשך אחריהם. ומקרים כתיב לא האמין שהוא התקשרות והמשכלה. רק אחר בר' שראה העגלוות ברי' ותחי ברי' אביהם¹⁶ שנתקשר להם בnal וישאו בני ישראל ברי'

יוסף אמר הצער הנוריל אשר דהה לו בעבורו. ועתה ראה אותו מלך. דודה אהב את הקב"ה איש עשה לו זו. וקבל מלכוותו ואחבותו ואראתו. فهو נכון למבחן גדור אריה בראשית מות בתי דוד צמראמו).

¹⁴ ראש בראשית מות, בט דוד צמראמו.

¹⁵ ביצה ט ע"ב.

¹⁶ יואר את העגלוות אשר של יוסף רמו לו ליעקב שאל כסבה לטובה והנה העגלוות הוא לשון עגול והסבה הוא נקרא דבר עגול וזרחותם הפשיטים הוא אוור הדשר והסיבות הם עגולים (קדושת לו. וונש ר' דוד צמראמו).

¹⁷ זיוואת העגלוות אשר שלת יוסף לשאת אותו וחדרו יעקב אביהם נבראשית מות. ב')

הבטחה שgam בכל מצור שיש לבני ישראל. ה' בתוך המצער. ועל ידי הביטול להשרש שהוא בחינת יוסף בnal מעורין הגאותה וזה סדר סמיית גאולה לאפללה¹⁷ שעלי' ידי. ידיעה זו נתעורר הגאותה לבחינת תפלתך. גם לפפי הפשט אין פירוש לבקשת יהודיה רך על ידי שטילק גניעתו דן לפני יוסף האיך יוכל לעשות כן מצד יושרו. ובן בהן' בכל מציר יכול אדם לבקש מה' יתברך אף שיודיע שעונתו גרמו. עם כל זה כשמטטל עומו להאמת ומבקש עוז להנצל נענה: במדרש¹⁸ אויל לנו מיום הדין בו. מה שנבاهלו השבטים נראה על ידי שנרגלה הארץ יוסף היה הבושה מה שטעו בקדושת יוסף על ידי ההטהרה. וזה עצמו הבושה לעתיד לבוא שיתרגלה שעוני עולם זהה עצם הם שלא קדשו בפנימיות. וזה עיקר הבושה שצורך להיות לאדם כשבמר לעצמו שככל דבר יש חיית ה' יתברך ואיך יוכל לעשות בכח ה' יתברך היפוך רצונו. והכלל כי הפנימיות הוא בחינת יוסף שומר הברית¹⁹ הוא נקודה הפנימיות נקרא ברית וביטול הערלה שהוא חיוניות דחפיא ברית בnal וזהו שכותב (בראשית מה ב) נבاهלו מפני בnal:

אא"ז מו"ר זללה²⁰ הגד דברי מהר"לי יעקב לא נשקו שקרא קריאת שמע²¹. שנתקבך באחתת ה' יתברך ע"ש. יוסף אמר לא קרא קריאת שמע. ונראה שהוא בחינת יוסף שהיה בבית אדרני המצרים. שבתינו הוא להתקבך בה' אף שעשו

¹⁴ גדור צ'יא, ר' ע"ב; ברפת ט ע"ב.

¹⁵ ר' אלעוו בן עריה אמר אויל מיטס דהן או לא מיטס הרכבה. ומה יוסף החזיר שהוא בשור וודם כשוחחים את אחיז לא כלל לעמוד בתוכחת הקב"ה שהוא דין ובעל דין וושב על כסא דן דן כל אחד ואחד עacci שאנק כל בשור וודם ימוליך לעמוד לפנרי (ברר עג. פא).

¹⁶ ז' זדור צ'יא, נת ע"ב קעט ע"ב ר' ע"א.
ז' ילי' שכאשר בא יעקב ורואה את יוסף בנו מלך. בא בלבו אהבתו וראותו של זקוב'ה אך מזוהה הם טובות ושלימות. ומשלים שבר עוכ ליראי. זהה מרות החסרים אשר יקרה להם כוב מתרבכים אל הקב"ה על התוטות והאמת שעשה עמהם. וזה קריית שמע שבו נזכר יהוד מלכות שמיים ואחבותו. וראי היה ל夸ות קריית שמע בא אליו